

Titlu original (eng.): Dangerous nights

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
IRWIN, MARY

În noaptea africană / Mary Irwin

Traducător: Cornel Romoșan

București: Editura și Tipografia Alcris, 2022.

ISBN 978-606-736-489-7

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC “

MARY IRWIN

În noaptea africană

Traducerea și adaptarea în limba română de:

CORNEL ROMOȘAN

Editura și Tipografia

ALCRIS

EDITURA ALCRIS,
vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC":

1125	Anna Moines	-Roata vieții
1126	Avery Thorne	-Iubirea depinde de șans
1127	Patricia Lynn	-O aventură toridă
1128	Anna Moines	-Meandre
1129	Sara Craven	-Depart de lume
1130	Claudia Jameson	-Bărbatul scorpion
1131	Carole Mortimer	-Atracție predestinată
1132	Anna Moines	-Prezența trecutului
1133	Angela Wells	-Crini și trandafiri
1134	Jenna Lynn	-Aventură pe mare
1135	Anna Moines	-Șansa vieții
1136	Diana Matheus	-Altă femeie
1137	Lisa Plumley	-Iubirea regăsită
1138	Anna Moines	-Cele două iubiri
1139	Elaine Robinson	-Căsătoria nu a avut loc
1140	Elisabeth Duke	-Exilatul
1141	Suzanne McMinn	-Anotimpul regăsirii
1142	Charlotte Lamb	-Ritualul posedării
1143	Mary Burchell	-Două iubiri trecătoare
1144	Pamela Toth	-Așteptare răsplătită
1145	Leslie Lafoy	-Vacanță prelungită
1146	Anna Moines	-Regrete tardive
1147	Jean Saunders	-Jurnalul Ninei
1148	Margaret Way	-Lebăda albă

Capitolul 1

– Doctore Stillman, vrei să spui că nu mai e nicio speranță? Soțul meu a orbit pentru totdeauna?

Sophie Anson făcea eforturi să-și păstreze calmul. Pe tot parcursul lungului zbor de noapte, între Londra și Nairobi, sperase într-un miracol. O operație care ar fi putut să-i redea vederea.

– Mă tem că nu, răspunse gânditor medicul. Atunci când s-a prăbușit tavanul minei, o schijă de piatră i-a pătruns în ochiul stâng. Nervul optic i-a fost lezat pentru că domnul Anson nu mai percepe nici lumina. Sincer, îmi pare rău...

Nu-mi vine să cred! Vance e conștient de ce i s-a întâmplat?

– Da, a vrut să știe adevărul de cum și-a venit în fire.

– Dar accidentul s-a întâmplat acum două săptămâni! Nu înțeleg cum de nu s-a gândit nimeni să mă anunțe. Aș fi venit cu primul avion. Când mă gândesc cât a suferit și eu nu știam

nimic...

– Eram convinsă că familia știa deja. Abia alaltăieri am aflat că nu l-a vizitat nimeni și că nu l-a căutat nimeni la telefon. Atunci am luat inițiativa să-i dau un telefon la birou ca să iau lăgătura cu familia. Mi-a răspuns un oarecare domn Dean și mi-a spus că ruda cea mai apropiată e tatăl lui, care locuiește la Londra. I-am telefonat imediat.

– Vance n-a spus nimic despre mine? Sunt soția lui!

Doctorul o privi lung pe tânăra din fața lui. Părea bulversată.

– Până să apăreți, habar n-aveam că există o doamnă Anson. Și cu atât mai puțin că este atât de drăguță! Căsătoria dumneavoastră a fost păstrată în secret. Aici nu știa nimeni. De când sunteți căsătoriți?

Sophie oftă adânc.

– De trei săptămâni. Vance a fost obligat să plece de urgență la una din minele lui, imediat după ceremonie. Credea că n-o să lipsească decât câteva zile, și din cauza asta am hotărât ca eu să rămân la Londra până la întoarcerea lui. Apoi, urma să plecăm în luna de miere. De atunci n-am mai știut nimic despre el.

Îi tremura vocea. Se întrerupse o clipă, apoi relua încet:

– Mi-a spus că o să ajungă într-o regiune muntoasă izolată și că o să mă sune cu prima ocazie. Telefonul dumneavoastră la tatăl lui este tot ce am primit.

– Ținând seama de împrejurări, nici nu vă puteți imagina cât sunt de încântat să vă văd.

Doctorul zâmbi cu înțeles.

– Sosirea dumneavoastră îmi permite să-mi lămuresc câteva lucruri.

– Nu prea înțeleg ce vreți să spuneți, domnule doctor.

– Soțul dumneavoastră e un om deosebit de mândru, dar îndârjirea de a refuza orice ajutor și orice îngrijire, în ciuda infirmității lui, este de înțeles, acum când v-am văzut.

– Ce vreți să spuneți?

– Dacă aș avea o soție tânără și frumoasă ca dumneavoastră și dacă mi-aș pierde brusc vederea... ca să fiu sincer... primul meu gând ar fi să mă sinucid.

– Vreți să spuneți că Vance nu mai vrea să trăiască? Acesta să fie motivul pentru care nu m-a sunat după ce s-a întâmplat accidentul?

– Nici vorbă, se grăbi doctorul să-și liniștească interlocutoarea. În realitate, s-a retras în sine pentru că nu poate accepta ideea de a fi dependent de cineva. Și în mod special de dumneavoastră. E un om deosebit, obișnuit să câștige și să aibă singur grijă de el. Aici, în Kenya, a construit un adevărat imperiu minier și conduce câteva sute de oameni. Și mai important este însă că tocmai s-a însurat cu o femeie pentru care vrea să fie totul. Accidentul ăsta i-a zdrobit toată încrederea pe care o avea în sine. Și-a pierdut visul cel mai drag: acela de a fi protectorul, soțul, iubitul dumneavoastră.

– Vance reprezintă toate astea pentru mine, chiar dacă ar fi orb. Eu... am crezut că nu m-a sunat pentru că n-ați reușit să obțineți legătura. Nu mi-aș fi imaginat niciodată... În asemenea

situații are vreo logică să vrea să se îndepărteze de mine?

– În cazuri precum al soțului dumneavoastră se constată întotdeauna o anumită depresie. Reacțiile diferă bineînțeles în funcție de pacient. Ca și cei mai mulți bărbați, domnul Anson voia să fie soțul perfect, dar nu s-a gândit nicio clipă că ar putea să orbească. E un eveniment tragic pe care nu-l poate accepta, se teme de schimbarea care a intervenit.

Sophie izbucni în lacrimi.

– Nu pot să mi-l imaginez pe Vance temându-se de ceva, oricare-ar fi.

Vance era cufundat în noapte pentru totdeauna. Inima femeii se strânse de durere. Făcu un efort ca să ridice capul.

– Îl doare rău?

– Din când în când. Dar este într-o condiție fizică excelentă. În schimb ceea ce mă preocupă este sentimentul de vinovăție; se simte responsabil pentru pierderea a două vieți. N-am vrut să-l las să plece din spital fără să știu că cineva din familie are grijă de el. Până acum a refuzat toate propunerile de ajutor, acceptă doar vizitele câtorva oameni de la companie și atât. După cum v-am spus, l-am sunat pe tatăl lui ca să știu ce am de făcut. Trebuie să recunosc că mă simt ușurat lăsându-l în mâinile dumneavoastră. Cu atât mai mult cu cât a insistat să plece din spital. Vrea să lupte de unul singur, însă cred că are foarte multă nevoie de ajutorul cuiva apropiat. Sunteți pregătită să vă descurcați în situația asta? Încheie doctorul privind-o neliștit. Sophie trase adânc aer în piept.

– Am nevoie de Vance cu atât mai mult cu cât el declară că nu mai are nevoie de mine. Sunt soția lui și vreau să împărțim viața la bine și la rău.

Doctorul zâmbi ușurat.

– Bravo, are noroc cu o soție ca dumneavoastră, să sperăm că o să-și dea seama cât mai repede de asta.

Cuvintele doctorului Stillman treziră un sentiment de teamă în sufletul Sophiei. Vance avusese destul răgaz în aceste două săptămâni să ridice un zid între ei. Absența oricărui telefon demonstra acest lucru, dacă mai era nevoie.

– Aș vrea să-l văd acum, spuse femeia ridicându-se. Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat, doctore. Vă sunt recunoșcătoare pentru tot ce ați făcut pentru Vance.

Doctorul se ridică și-i întinse mâna.

– Succes, doamnă Anson. Ne vedem mai târziu, aș vrea să-l văd pe soțul dumneavoastră înainte de a pleca și să vă răspund la toate întrebările. Ați putea să-i duceți tava cu mâncare? Nu prea are poftă de mâncare, ceea ce nu este deloc de mirare, dar eu sper să reușiți acolo unde noi am dat greș.

– O să fac tot posibilul.

– Pot să vă pun o întrebare personală?

– Bineînțeles...

O privi întrebător.

– De când îl cunoașteți pe soțul dumneavoastră?

– De aproape trei ani. Ne-am cunoscut când am devenit vecini. De ce?

– Sunt mulțumit că n-a fost o pasiune de o zi. Cel puțin știți la ce vă puteți aștepta.

Sophie părăsi gânditoare cabinetul doctorului.

„Nu sunt sigură că-l cunosc pe Vance atât de bine cum crede doctorul”.

Povestea lor de dragoste nu era una obișnuită. El în Kenya, ea la Școala Internațională de la Geneva, petrecuseră de fapt destul de puțin timp împreună. Ea pune mare preț pe rarele vizite ale lui Vance. Într-o zi când se gândea că nu mai putea s-o ia de nevastă, spunându-și că această căsătorie va rezolva toate problemele lor.

Când îți aminti șoapta lui Vance la ureche luându-și rămas-bun la aeroport imediat după căsătorie, o străbătu un fior.

– Acum când am terminat cu familiaritățile, pot în sfârșit să încep să-ți fac curte, doamnă Anson.

Zâmbetul lui și promisiunea care-l însoțea o susținuseră pe Sophie în aceste două săptămâni.

Se îndreptă spre camera lui Vance, pregătindu-se să înfrunte întâlnirea. Reuși să se convingă că vor avea împreună o căsnicie fericită, în ciuda orbirii lui. Ea va fi ochii lui! Puterea iubirii lor i-ar apropia mai mult. Ar putea chiar întemeia o familie adevărată dacă s-ar hotărî amândoi să aibă copii. Numai să nu se fi răzgândit Vance.

Sophie se opri sub o plafonieră ca să-și privească inelul de la mâna stângă, dovada de netăgăduit a căsătoriei cu Vance. Era un inel de aur cu un ametist minunat. Aurul, ca și piatra, prove-

nea din minele Anson. Își amintea că iubitul ei comparase culoarea cuarțului cu cea a ochilor ei. Împinsă de dorința de a se arunca în brațele soțului ei, porni grăbită pe culoar spre sala infirmierelor.

Ținând în mână tava cu mâncarea lui Vance, Sophie împinse ușa rezervei.

– Poți să duci mâncarea înapoi.

Vorba lui Vance era hotărâtă ca de obicei.

– Eu plec în câteva minute. Du terciul ăsta celorlalți, care mor de foame.

După această ieșire, Sophie ezită să se deconspire. Intră încet în încăpere.

– Ți-am spus că nu mi-e foame! Pentru...

Se întrerupse brusc, alarmat deodată.

– Parfumul ăsta... Stai o clipă...

El deveni bănuitor și se întoarse trecându-și o mână prin părul negru cu un gest distrat.

Sophie puse cu atenție, cu mâini tremurânde, tava pe o masuță. Apoi, se întoarse ca să privească în voie figura care-i lipsise atât de mult. Vance era îmbrăcat cu un halat de casă de mătase și o pijama asortată.

Era surprinsă de faptul că la față era neschimbat. Trăsăturile îi erau totuși ușor înăsprite, parcă exprimând puțin cinism, dar frumusețea lui era la fel de seducătoare. Era clar că insistase să se radă singur pentru că-i rămăseseră câteva smocuri neatinse. Îi crescuse părul, slăbise, dar în ochii Sophiei era în continuare

bărbatul ideal.

Femeia îl privea fascinată. El încercase să-și facă valiza îghe-suind lucrurile de-a valma. Trase o înjurătură furioasă când un pachet cu casete alunecă din pat căzând cu zgomot pe jos. Sophie simți o gheară de gheață cuprinzându-i inima când îl văzu așezându-se în patru labe și începând să le adune pe pipăite.

Fără să-și dea seama, se trezi lângă el ca să-l ajute să le strângă. Tinerei nu-i vene să creadă că n-o vedea.

– Ce naiba vrei? Doar nu ești doamna Grady. Ea știe mai bine ca oricine că n-are rost să încerce să mă oblige să mănânc, spuse el cu un ton acid.

Sophie îl privi din nou cu atenție. Nu distingea niciun semn vizibil al răni. Doctorul Stillman spusese că așchia minusculă îi perforase pielea acoperită cu păr a capului.

Tenul bronzat pe care-l dobândise în acești ani în Kenya îl făcea să pară perfect sănătos.

– Oricine ai fi, nu m-ai privit destul? urlă bărbatul. Nu știi că nu e frumos să spionezi un orb?

Sophie era îngrozită. Nu-l mai recunoștea pe Vance.

– Vance, șopti ea cu un glas șovăitor.

El scoase un strigăt sugrumat.

– Dumnezeu, tu ești, murmură apoi cu un ton în care surpriza se amesteca cu un sentiment de nedescris. Sophie, repetă el păind.

Glasul lui trăda emoția puternică.

– Da, Vance. Trebuia să fii înapoi la Londra, dar ținând seama de împrejurări, te iert, șopti ea înainte de a-l îmbrățișa.

Îl sărută cu toată ușurarea după două zile de chin.

Vance nu reacționează, dar Sophie avu totuși impresia că-i percepe o ezitare de o fracțiune de secundă. Bărbatul o împinse încet și se dădu înapoi până lângă pat. Respira greu ca și cum era la capătul puterilor.

– Ce cauți aici, Sophie?

O alarmă ostilitate din glasul lui.

– Uite o întrebare nostimă de pus soției!

El strânse pumnii în buzunarele halatului de casă, și întoarse fața.

– Știi că nu vreau să fii aici. Ți-am spus totul în scrisoarea mea.

– Sophie tresări.

– Despre ce scrisoare vorbești?

– Cea pe care i-am dictat-o secretarei chiar aici în spital. Mi-a spus că ți-a trimis-o.

– Vance, jur că n-am primit scrisoarea ta.

Această declarație fu urmată de o tăcere prelungită ca și când bărbatul ar fi cântărit sinceritatea spuselor Sophiei.

– Chiar dacă spui adevărul, nu înțeleg prin ce minune ești aici. Ne înțeleseserăm că iau eu legătura cu tine.

Tânărul își umezi buzele.

– Doctorul Stillman l-a sunat pe tatăl tău ieri-dimineață și așa am aflat de accident. Mi-a dat imediat telefon și am luat primul avion.